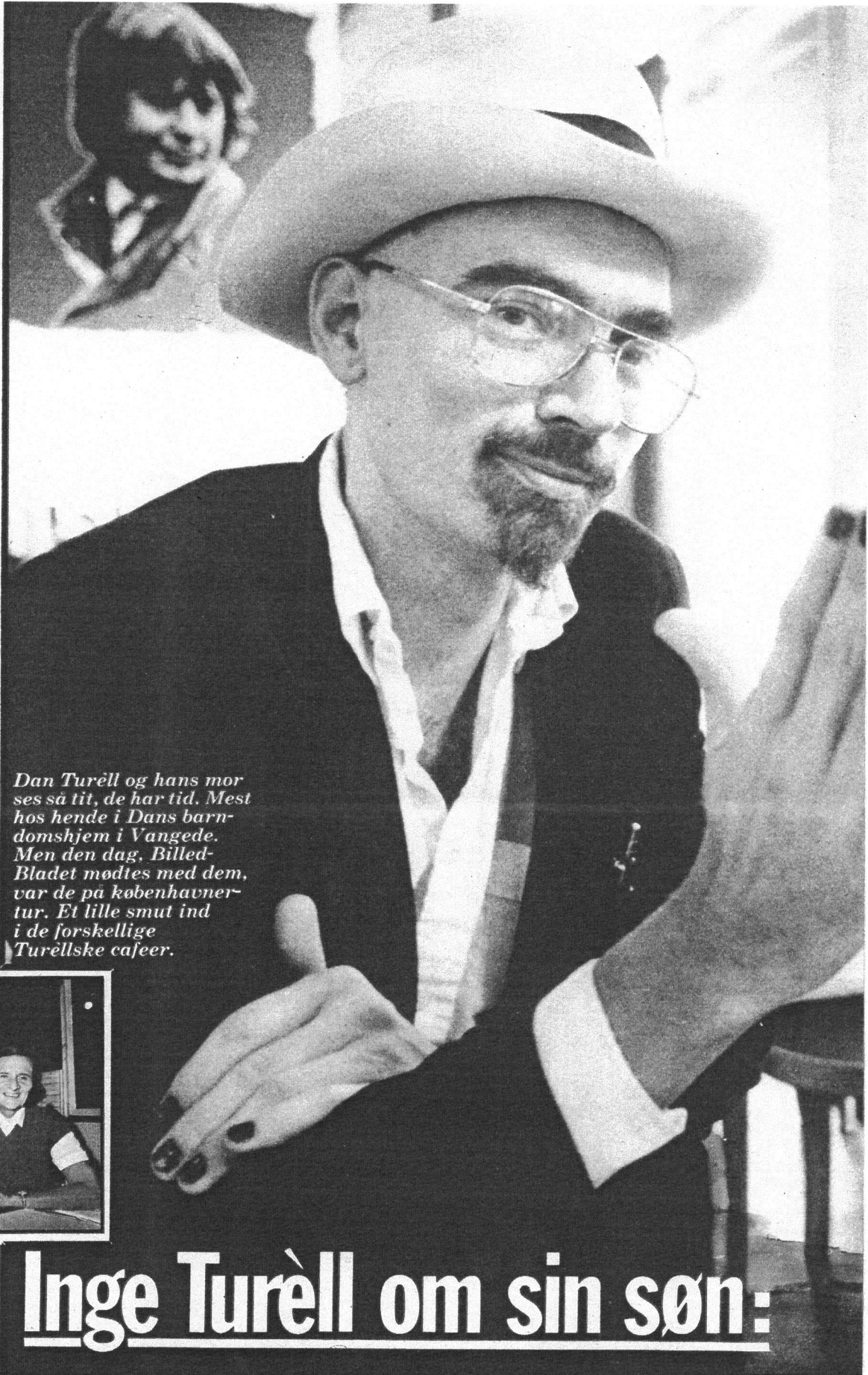

Dan Turèll talte rent, før han blev ét år. Og da han blev fem, kunne han både læse og skrive. Han var — sagt med hans mors ord — bidt af ord. Alligevel kom det som en overraskelse for familien, da den opdagede, at Dan mente sine skrivelser alvorligt. Det skete den dag, der dumpede en stor brun kuvert ind ad brevsprækken. Det var fra Dans idol, digteren Frank Jæger.

Dan Turèll og hans mor ses så tit, de har tid. Mest hos hende i Dans barndomshjem i Vangede. Men den dag, Billed-Bladet mødtes med dem, var de på københavner-tur. Et lille smut ind i de forskellige Turèllske cafeer.

— Før jeg fik børn, var jeg sekretær hos den berømte arkitekt Poul Henningsen. Dan har lidt tilfælles med PH's sind: Det sunde, klare syn på tingene. PH var også et fremtidsmenneske.

Inge Turèll om sin søn:

DAN VAR ET U

SERIE

To generationer

*Røde, sorte, spidse
negle. Vi har heldig-
vis alle vores særhe-
der. Dan Turéll fore-
trækker dem sorte.
Hans mor vil
have dem spidse.*

Mor: Jeg har fået fem børn, og selvfølgelig har de alle sammen været noget specielt. Dan skilte sig især ud fra de andre på ét punkt. Han havde en umættelig sult efter viden. Han ville lære nyt hele tiden. Når jeg undlod de svære bogstaver i alfabetet, fandt han selv en måde at lære dem på.

Da han kom i skole, havde hans lærer samme indtryk af hans begavelse som jeg. De ville flytte ham fra første og direkte op i tredje.

Dan: Nu skal det ikke forstås sådan, at jeg var klogere end mine kammerater. Det var simpelt hen forslughed. Det er det samme som en, der er dybt interesseret i at fodre kaniner — og en anden i at samle på frimærker. Jeg havde et godt forhold til dem allesammen. For sådan nogle ting er meget forståelig for børn.

Mor: Vi har vist alle været i en digtealder. Jeg husker tydeligt den dag, det gik op for mig, at Dans digte var seriøst ment.

Han havde sendt alle sine skrivelser først til et forlag, der havde returneret dem med den besked, at han var for ung. Så sendte han dem til ét af sine idoler, digteren Frank Jæger.

Dan: Jeg var kun 14 år. Men hvor forlaget havde undskyldt sig med min unge alder, gjorde Jæger noget meget klogt. Han skrev tilbage til mig sådan: »Du skriver godt. Fortsæt med det. At du har fået kasseret dine digte én gang, er ikke noget at tale om. Jeg har prøvet det mange gange.« Senere har jeg skrevet de samme ord til mange unge skribenter.

Mor: Jægers brev gav Dan mod. Jeg tænkte ikke så meget over det, før der en dag kom to mænd fra Politiken og spurgte efter min mand, som skulle have skrevet en kronik.

Dan: Og så vidste du, det var mig, de skulle bruge. Jeg havde skrevet en kronik om dansklærernes dårlige dansk . . .

Mor: Ja, ja. Men en anden ting er, at du var jo begyndt at ryge. Og vi havde ikke så mange lomme penge til dig. Så du fik et job på Gentofte Folkeblad. Som bud-dreng. Og det passede jo ikke lige Dan. Men ret hurtigt fik han lov at skrive. Jeg husker, han kort efter var ude og lave noget om Soya. Da han kom hjem, så han meget underlig ud i hovedet og sagde: »Mor, jeg tror nok, Soya troede, jeg var meget ældre end 16 år. Han gav mig både en cognac og en cigar.«

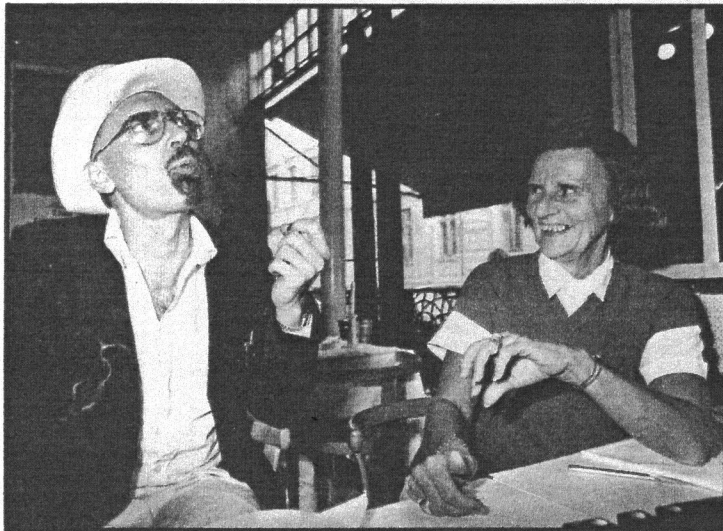
Dan: Året efter flyttede jeg hjemmefra. Mine forældre og jeg var enige om, at unge mennesker havde godt af at bo for sig selv. I øvrigt har mor og far altid været meget tolerante over for mine ideer.

Mor: Åh . . . jeg ved nu ikke, om

NIKUM SOM BARN

Mor: Dan er en god dreng - meget god...

(fortsat)

jeg er specielt tolerant. Men vi har jo alle vore særheder. Dan har da også forandret sig meget. Da han fik sit gennembrud i 75 med »Vangede Billeder«, følte jeg ikke, han ændrede sig af den grund. Han har ændret sig, fordi han er blevet ældre, har fået et større udsyn, er blevet klogere. Som ung er man lidt ensopret. En af de kæmpefordele, der er ved at blive ældre, er, at man tåler lidt mere. Deri ligger min tolerance. Jeg synes ikke, vi skal ligne hinanden.

Dan: Ja, du sagde altid til os som børn: Ja, ja... men man kan jo ikke skære alle over én kam.

Mor: Jeg er nok lidt af en sundhedsapostel. Dan har aldrig lagt skjul på, at han ryger hash. I starten læste jeg meget om hash og tænkte, at bare det ikke gik ud over min lille Dan. Men så kikkede jeg på ham, og han har jo ikke taget skade.

Dan: Først mistede jeg troen på dansklærerne, så mistede jeg troen på lægerne. Det skete, da jeg som 15-årig begyndte at ryge hash. De fortalte mig, at enten ville jeg dø af det — eller også ville jeg få vanskelige børn...

Mor: Og Dans datter, lille Lotus, er noget af det mest vidunderlige. Og noget af det bedste, der er sket Dan. Netop fordi han fik Lotus i en ret sen alder, hvor han ligesom har forberedt sig på hendes komme, har han nydt hver eneste lille ting ved hende.

Dan: Lille Lotus har betydet det, man i gamle dage kaldte bevidsthedsudvidelse. Verden ændrede sig totalt, der er nogle helt andre krav at leve op til — og samme verden ser du i en helt anden højde. I princippet er det det samme som at holde katte. Deres kommunikationsniveau går kun en halv meter op. Hvis du vil i kontakt med dem, må du ned i samme højde. Sådan er det også med børn. Og det giver lutter gode

— Vi børn skulle ikke hjælpe til i hjemmet. Men det skete da, at vi en søndag morgen stod op og lavede morgenkaffe.

overraskelser. I hvert fald sunde oplevelser.

Mor: Dan og Lotus er meget sammen. Så nu får han ikke skrevet så mange bøger mere. Men han har jo også været flittig. Det er blevet til 62 indtil nu.

Dan: Nu nøjes jeg med at skrive tre om året. Før blev det til fem. Og der er jo nok af ideer. Se nu derhenne på stumtjeneren. Der hænger syv overfrakker. Og der er en historie i hver af dem.

Mor: Da Dan flyttede til Vesterbro, brød jeg mig ikke så meget om det. Jeg vil gerne have mine børn omkring mig. Og Vesterbro... man hører jo så meget.

Dan: Vesterbro er ikke spor farlig. Skal man ud, hvor der er farligt, skal man til Brøndbyerne eller Ishøj. Der er springknivene og amatørviolensmændene.

— Jeg er på Vesterbro, fordi det er den hurtigste del af byen. Det er et proletarkvarter — og det er proletarhistorierne, som er gode. Vi har to af den slags steder. Nørrebro og Vesterbro. Af dem er Vesterbro langt det mest interessante. Her findes den uærlige fattigdom. Pushere, narkotikaludere, billardhajer, rullemand og knivstikkere...

Mor: Ja, jeg kan ikke rigtigt lide miljøet. Jeg kan godt lide det Vesterbro, hvor Dan bor. Men Istedgade — eller den forkerte ende af Vesterbro, der bryder jeg mig ikke om at færdes alene.

Måske er det også en af grundene til, at nogle tror, at Dan er en hård og lidt kold person — eller i hvert fald er lidt bange for ham. Men det er det mest forkerte billede, de kan give af ham. Han er bestemt og har sine egne meninger. Men han er følsom og han er kærlig. Jeg synes i det hele taget, han er en god dreng.